

— Vàng, tôi nhớ rồi. Ông giám đốc dẫn tôi hầu tiếp ông. Về việc thuê riêng một chuyến phi cơ để chở linh cữu về Huế, phải không thưa ông ?

— Phải. Ông nhắc tôi vừa tạ thế. Quê ngoại tôi ở Huế.

— Thưa, việc này không có gì trở ngại. Quý quyền gồm bao nhiêu người đi theo linh cữu ?

— Từ 5 người trở lên.

— Như vậy, một chiếc 2 động cơ là đủ. Rất tiếc vì hãng tôi không còn chiếc 2 động cơ nào cả.

— Loại 4 động cơ cũng được.

— Thưa, tiền thuê quá đắt. Gấp ba số tiền thuê máy bay 2 động cơ. Chúng tôi có thể chở kèm theo hàng hóa. Tuy nhiên, theo qui lệ, chúng tôi không được quyền mang hàng hóa theo đám tang.

— Không sao. Bao nhiêu tiền cũng được.

Người khách giờ cõ tay lên xem giờ rồi hết hoảng :

— Xin lỗi ông, đã đến giờ tan sở. Tôi làm phiền ông quá.

Viên chủ sự xoa tay :

— Thưa, còn sớm chán. Vả lại, mỗi khi cần giải quyết việc gấp, tôi vẫn ở lại. Nghĩa tử là nghĩa tận, tôi có bổn phận phải hầu ông.

Hip Seng lấy một chồng giấy bạc 500 còn mới, bày la liệt trên bàn. Việc đếm tiền kéo dài 15 phút đồng hồ. Viên chủ sự nói :

— Còn một thủ tục nữa, xin ông lo liệu đầy đủ. Phi cơ chỉ có thể rời sân bay Tân sơn nhất, nếu tang quyến nộp đủ giấy tờ cần thiết.

— Thưa, tôi đã có đủ.

— Vàng, như vậy tạm xong. Sáng mai, xin mời ông quay lại.

Hip Seng đứng dậy :

— Chúng tôi muốn cất cánh ngay đêm nay.

Viên chủ sự nhìn Hip Seng về mặt lo ngại :

— Ban đêm, vào ra phi trường có nhiều thủ tục phiền phức. Sơ bây giờ xin không kịp. Ông hoãn đến mai được không ?

Khách suy nghĩ một phút rồi hỏi :

— Phi cơ ra Huế mất bao lâu ?

— Thưa, chừng ba tiếng.

— Nếu có thể, tôi đề nghị cất cánh đúng 4 giờ sáng.

Viên chủ sự quay điện thoại, liên lạc với phi trường. Ba phút sau, viên chủ sự nói với khách :

— Trên ấy chưa trả lời, nên tôi chưa dám hứa chắc. Ông đợi ở đây sợ mất thời giờ, nên yêu cầu ông để lại số điện thoại. lát nữa, tôi xin gọi lại báo tin giờ giấc nhất định.

Nét mặt đột nhiên bối rối, khách nói :

— Giấy nói tôi bị hỏng, chưa kịp chữa. Vả lại, tối nay tôi vắng nhà. Nửa giờ nữa, tôi trở lại. Liệu ông đã có trả lời được chưa ?

— Vàng, độ 7 giờ thì có.

Khách bắt tay chặt chẽ, rồi lặng lẽ ra ngoài. Viên chủ sự cất đồng bạc không lồ vào tủ sắt, đoạn ngồi xuống ghế, vặn đèn trên bàn cho sáng, bắt đầu làm giấy tờ cần thiết cho chuyến bay. Tấm danh thiếp bằng bìa cứng, láng bóng, in nổi hai màu của khách còn để trước mặt. Khách là một nhà doanh nghiệp triệu phú. Chết như vậy ại cũng

muốn. Viên chủ sự lầm bầm một mình.

Ngoài đường, trời bắt đầu tối.

Người khách béo mập khoan thai rời trụ sở công ty hàng không, xách cặp da đi ngược lên đại lộ Lê Lợi, rồi tạt vào thương xá Tax. Hắn ngồi xuống cái bàn khuất trong quán giải khát, gọi một chai nước ngọt, mặc dầu hắn không khát.

Mục đích của hắn là đề phòng bị theo. Hắn nhấp qua loa ly nước cam nhạt phèo, rồi quăng tờ trăm lên quầy, không lấy tiền lẻ, trước cặp mắt sững sốt của thiếu nữ giữ két. Bình sinh hắn uống rượu mạnh thay nước trà. Hắn tiêu tiền như nước, nhiều khi trả cước xích lò 10 đồng bằng tờ bạc 100. Những đêm nổi hứng, lái xe vào khu yên hoa, hắn đốt bạc vạn là thường.

Hắn không xót đồng tiền vì lẽ dễ hiểu, đồng tiền này từ trên trời rơi xuống, không phải công lao mồ hôi nước mắt. Đó là đồng tiền của cơ quan do thám RU.

Người khách lạ xưng tên Hip Seng là nhân viên gián điệp RU.

Ra khỏi thương xá, hắn bách bộ dọc đường Nguyễn Huệ. Đến hẻm Phú Kiệt, hắn dừng lại. 30 giây đồng hồ sau, một chiếc xe hơi đen dậu sẵn trước Tổng ngân khố nổ máy từ từ chạy qua. Tài xế là Tokarin.

Hip Seng lùi lùi trèo lên. Tokarin bắt hàm :

— Xong chưa ?

— Rồi.

— Bại lộ được không ?

— Đồng chí đừng lo. Tôi đã cắt giây điện thoại của Hip Seng. Hắn định ninh giây nói bị hư, nội

ngày mai mới gọi nhân viên bưu điện đến sửa chữa. Bỏ vợ của hắn chết đèm qua về bệnh đau tim. Tuần sau mới chôn cất.

— Công ty hàng không cho người lại nhà Hip Seng thì khôn.

— Họ không bao giờ làm như vậy. Ở đây, tư nhân thuê máy bay là chuyện thông thường. Miền hồ trả đủ tiền là được, không ai đặt ra câu hỏi tò mò nào cả. Tuần rồi, ba gia đình thuê riêng phi cơ ra Trung. Và lại, tôi đã lo liệu xong giấy tờ cần thiết. Xin giấy tờ cũng rất dễ. Tuy nhiên, đồng chí thúc giục gấp rút nên tôi phải làm giấy tờ giả. Dầu sao, giấy tờ này gần như thật. 4 giờ kém 10 sáng, đồng chí có mặt ở Tân sơn nhất là vừa. Đồng chí cần tôi làm gì nữa không ?

— Anh cùng lên máy bay với tôi.

— Đi đâu ?

— Tôi sẽ cho anh biết sau.

Hip Seng nhăn mặt :

— Còn một vài việc quan trọng, tôi phải giải quyết cho xong. Nếu có thể, xin đồng chí cho tôi ở lại.

Tokarin lắc đầu :

— Không được.

Gã nhân viên RU đội lối Hip Seng nhăn mặt :

— Tôi về thu xếp đồ đạc trong đêm nay. Đùng 3 rưỡi, tôi sẽ có mặt tại phi trường.

Tokarin gạt phắt :

— Anh đã nhận được mệnh lệnh Trung ương về công tác này. Nghĩa là anh phải tuyệt đối tuân lời tôi. Vì điều kiện an ninh, anh không thể về nhà được nữa.

— Thưa, tôi còn vợ.

— Anh vào Sài Gòn có một mình. Trung ương không cho phép anh cưới vợ. Phải chẵn sau 2 năm sinh sống thoả mái anh bắt đầu chán ngán nhiệm vụ ?

— Thưa, tôi đâu dám.

— Vậy, anh đừng nói nữa.

Gã nhân viên RU nín lặng. Tôkarin cũng nín lặng. Chiếc xe đen của Tôkarin phồng vào Chợ lớn.

*

Tờ mờ sáng...

Suốt đêm, trời mưa tầm tã. Tuy nhiên, trong hầm chật chội và hơi hám, Văn Bình không biết trời mưa. Chàng quay mặt vào tường, ngủ say sưa, không quan tâm đến công việc xảy ra.

Bỗng chàng giật mình thức dậy. Rôdin ngồi bó gối, bên chàng. Trong bóng tối, chàng thấy rõ cặp mắt đen láy của nàng. Chàng kéo mặt nàng úp xuống, hôn vào môi. Nước mắt mặn mặn thấm vào miệng chàng. Ở đầu giường, chàng nghe hơi thở đều đều của đứa bé. U già vẫn thức, tay quạt muỗi phành phạch.

Khi hai người hôn nhau, u già vội rút tay lại, ngồi thu hình lặng lẽ trong góc. Người bố già trung thành không muốn cô chủ gương ngưng. Rôdin nắm sát vào người Văn Bình như sợ lạnh, giọng âu yếm:

— Anh ơi, em yêu anh quá !

Chàng ngọam nhẹ vào má nàng :

— Chồng ngoan, ngủ đi một lát cho khỏi mệt.

Chúng mình sẽ phải lên đường sớm.

Đột nhiên, Rôdin nói :

— Em sợ lắm. Em không dám đi. Anh cứu em với.

Văn Bình véo vào đùi nàng. Chàng muốn nhắc nàng rằng nhà hầm có vành tai nghe trộm của địch. Bị véo đau, nàng rên lên một tiếng nhỏ rồi im bặt.

Bên ngoài, tiếng giày gỗ cồm cộp, rồi tiếng khóa rón rên. Cánh cửa nặng nề mở ra. Đèn điện bật lên sáng quắc.

Tôkarin khệnh khạng bước vào, trên môi phì phèo điếu Lucky quen thuộc. Bộ áo phục màu xanh nhạt sang trọng của hắn trưng phẫn với cảnh tượng tiêu tụy trong hầm. Mùi Lucky thơm ngát làm Văn Bình sức nhớ điếu Salem quen thuộc.

Hắn chìa thuốc lá mời :

— Bác sĩ dùng với tôi một điếu.

Rôdin quắc mắt, giọng giận dữ :

— Đêm qua, chúng tôi không tài nào chợp mắt được. Trong khi đại tá nằm giường êm ái, mát mẻ thì gia đình tôi bị giam dưới hầm đầy muỗi và nóng bức. Hành động của đại tá hoàn toàn vô nhân đạo.

Tôkarin nghiêng đầu :

— Xin bà thể tình. Nếu không xảy ra câu chuyện đáng tiếc hồi tối, có lẽ tôi không dám đưa ông bà xuống đây. Và lại, đây là một nơi tạm trú bất đắc dĩ. Nhân viên Phấn gián tìm kiếm ông bà suốt đêm. Nhà hầm này là nơi an toàn nhất. Tiện đây, tôi xin thưa lại với bà rằng đêm qua tôi không nằm trên giường êm ái và mát mẻ mà là ngồi thức ngoài sân với khẩu súng. Thưa bà, trời mưa như tát nước, làm tôi ướt hết.

Nghe hẳn giải thích, Rôdin nín thình. Hẳn ngồi xuống tấm ván, giọng thân mật :

— Xin ông bà bác sĩ sửa soạn. Trong 15 phút, chúng ta sẽ rời tòa nhà này.

Rôdin hỏi, giọng kinh ngạc :

— Đi đâu ?

Tôkarin nhún vai :

— Rồi bà sẽ biết.

Văn Bình ngáp một cái dài. Tôkarin nói tiếp :

— Đến giờ rồi, mời bác sĩ dậy.

Văn Bình hỏi, giọng ngái ngủ :

— Đến giờ là mấy giờ ?

— 3 rưỡi sáng.

— Chà, sớm quá, đại tá đề tôi ngủ thêm cho đầy giấc.

— Lát nữa lên máy bay, đại nhân tha hồ ngủ.

Văn Bình cười di dỏm :

— Hừ, bị nhốt trong cũi súc vật mà được gọi là đại nhân ! Đại tá có tài châm biếm ghê !

Tôkarin nín thình. Tèn lùn Senkô khệnh khạng xuống cầu thang. Hẳn hát hăm ra lệnh :

— Mau lên.

Rôdin phản đối :

— Anh không nhả nhận hơn được ư ? Tôi sẽ không lên nếu anh tiếp tục thái độ bất lịch sự.

Văn Bình vuốt má nàng :

— Em bớt giận. Cả đêm hẳn không ngủ nên sinh gắt gỏng.

Nàng nhún vai :

— Cả đêm em cũng không ngủ.

Senkô lại gắt :

— Chậm rồi. Tôi không chờ được nữa.

Văn Bình cười nhạt :

— Vạy, anh đi một mình. Về Mạc tư Khoa, nếu chúng tôi bị trầy da, anh sẽ mất mạng.

Hẳn cười khẩy :

— Bác sĩ tự phụ quá.

Văn Bình trả miếng :

— Không tin, anh hỏi lại đại tá. Chúng tôi đáng giá hơn đại tá của các anh nhiều. Đến nơi, tôi sẽ khiêu nại. Các anh sẽ phải đi Tây bá lợi Á một loạt về tội xác xược với thượng khách của Nhà Nước.

Hẳn bĩu môi :

— Bác sĩ tha hồ dọa, tôi không sợ đâu. Nay mai, bác sĩ sẽ có dịp hiểu đại tá nhiều hơn. Y-739 là nhân viên tinh báo quyền thế, không phải là tiền tốt vô danh.

— Hân hạnh. Té ra số hiệu của đại tá là Y-739. Lạ nhỉ, đại tá là cán bộ chỉ huy tài ba mà lại đứng thứ 739.

Tôkarin mắng Senkô :

— Mày không được vô lễ với bác sĩ.

Rồi quay sang Văn Bình, giọng thân mật :

— Bác sĩ quen với hóa chất và thế giới siêu hình nên chưa am hiểu tổ chức tinh báo. 739 không có nghĩa là đứng thứ 739. Cũng không có nghĩa là gia nhập tổ chức trước thì mang số ít, còn gia nhập sau thì mang số nhiều. Bằng chứng là nhiều nhân viên dưới quyền tôi lại mang số hiệu ít hơn, như Y-68 và Y-104. Con số đầu tiên là số hiệu của Ban : tôi xuất thân từ ban Hành động Hải ngoại nên mang số 7. Số 6 như Y-68 là ban Vệ sĩ Đặc biệt. Còn số 1, như Y-104, là ban Tinh báo Nam-Á.

Văn Bình hỏi dò một cách khôn ngoan.

— Nếu tôi không lầm, Y-68 là chú lùn Senkô, còn Y-104 là anh chàng khổng lồ gác cửa.

Senkô rít lên :

— Số hiệu bao nhiêu kệ tôi, không can dự đến bác sĩ.

Tôkarin dẫu dụ :

— Senkô đứng lỗ măng. Dầu sao bác sĩ U Myen cũng là đồng minh của ta, nên được quyền biết một vài chi tiết. Đúng như bác sĩ đoán, Senkô mang số hiệu 68, nhân viên gác cửa là 104. Tuy nhiên, họ không phải là nhân viên tầm thường. Y-68 là Trung úy Hồng quân Senkô. Y-104 là Đại úy Lisép.

Lisép tùm tùm cười trong góc nhà hầm. Hắn tỏ vẻ thích chí trước lời giới thiệu của Tôkarin. Văn Bình hỏi thêm :

— Các ông có mặt ở Sài Gòn lâu chưa ?

Lisép nhanh nhẩu :

— Đại tá Tôkarin mới tới được một tuần. Còn chúng tôi hoạt động ở đây đã lâu. Gần 6 tháng rồi.

Tôkarin ném điếu thuốc xuống sàn nhà :

— Trước khi lên đường, tôi cần nhắc lại điều này. Đối phương đang bủa vây thành phố Sài Gòn một cách cẩn mật. Chúng ta phải hoạt động cương quyết, khôn ngoan, và kín đáo mới có thể an toàn. Do đó, tôi yêu cầu toàn thể tôn trọng kỷ luật.

Rôdin nhìn Văn Bình không đáp. Chàng biết là nàng đặt hết tin tưởng vào chàng. Chàng nhìn nàng bằng cặp mắt âu yếm. Tôkarin mở rộng cửa, giọng ôn tồn và nhã nhặn :

— Xin mời ông bà lên.

Rôdin hơi đỏ mặt. Tôkarin vừa dùng danh từ « ông bà » thân mật. Nàng cảm thấy yêu Văn Bình hơn. Đột nhiên, nàng lo sợ. Nàng lo sợ tấn kịch bị hạ màn, nàng phải quay về với nhà bác học Miến điện, không còn cái diễm phúc ngã vào lòng chàng nữa.

Nàng run lây bầy. Văn Bình nắm tay nàng :

— Em lạnh ư ?

Nàng lắc đầu :

— Không.

Khi trời rạng đông phà vào mặt, làm Văn Bình dễ chịu. Trận mưa tầm tã đã tạnh. Chàng nghe rõ tiếng xe hơi chạy tung tóe nước ngoài đường. Giờ này, nếu được lái xe đua trên xa lộ, với người đẹp ngồi bên thật là sung sướng. Từ nhiều tháng nay, hết bận công tác đến bận uống huyết-ky và tình tự với người đẹp, chàng quên mất cái thú thể thao tráng kiện, phóng xe như tên bắn giữa bầu không khí tốt lành của đồng ruộng bao la.

Cửa sổ tầng trên được đóng kín, đèn thấp sáng như ban ngày. Bông Rôdin niu áo chàng, đứng lại. Năm tênh hênh giữa nhà là một cái quan tài lớn bọc kẽm rỗng hoác, bên trong chàng thấy toàn vải trắng. La liệt khắp phòng hàng chục vòng hoa bằng hạt cườm đủ màu, xanh, xám, trắng, vàng, đen, đỏ... và những hàng chữ trắng trên nền tím :

Thành kính phân ưu... Trân trọng chia buồn cùng ông Hip-Seng...

Thì ra đây là đám ma... Cái quan tài này được dùng để chôn ai ? Nhiều câu hỏi lạ lùng nổi lên trong óc. Trong đời, Rôdin sợ chết nhất. Nàng không ưa dự đám tang, dẫu là đám tang người.

thần. Có lẽ Tôkarin sửa soạn giết nàng...

Rôdin bưng mặt rú lên một tiếng thất thanh :

— Trời ơi !

Rồi nàng xỉu xuống. Tiếng hét bất thần của nàng làm mọi người quay lại. Văn Bình vội vã đỡ nàng lên. Mắt nàng nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt.

Trong giây phút nghiêm trọng này, một biến cố nghiêm trọng khác lại xảy ra.

Một tiếng quát chát chúa nổi lên, lạnh như lưỡi dao máy phạp vào cổ tử tội trên đoạn đầu dài:

— Đứng yên tất cả. Cấm nhúc nhích.

Một làn lãnh khí chạy rần rần dọc xương sống ba điệp viên RU. Nhanh như cắt, Tôkarin cho tay vào túi. Song tiếng quát ghé rợn được lặp lại :

— Tôkarin, đề tay ra ngoài, kéo mắt mạng, Senkô, Lisép, quay mặt vào tường, giơ tay lên khỏi đầu.

Soạch một tiếng nhẹ. Viên đạn nhảy vào nòng súng.

Văn Bình từ từ quay lại phía nổi lên tiếng quát.

Ngoài trời, cơn mưa lại ào xuống.

11

Trước cơn giông tố

Trong khi thành phố Hà nội ngủ say, một phòng giấy bí mật ở đại lộ Lý thường Kiệt, gần ga Hàng Cỏ vẫn sáng đèn. Đèn trong phòng được mở suốt ngày đêm, vì đó là một trong các trụ sở thường trực của Đảng nam Á vụ GRU.

Muốn lên phòng giấy này, phải qua 5 vọng gác kiên cố. Trước hết, phải trình căn cước cho vọng gác ở cổng ra vào, được tri súng đại liên, với hai quân nhân Số Viết cao lớn đội mũ sắt. Tầng dưới của tòa nhà mới cất rộng mênh mông được dành cho nhân viên cấp dưới. Lầu nhì tập trung các văn phòng quan trọng, ở ngoài cửa có lính gác, xuất nhập phải có giấy phép riêng.

Chỉ một số ít người được lên lầu ba. Ngay cả đội canh phòng cũng không rõ bên trên có những gì. Thang máy vừa mở ra bằng điện là hai người mặc thường phục xanh, có bệc giê hung dữ vẩy đuôi theo sau chặn lại khám chứng minh thư. Người ta thuật lại nhiều lần các nhân vật điều khiển chính quyền Hà nội muốn lên lầu ba phải đợi hơn 15 phút mới hoàn thành thủ tục kiểm soát, trước khi được dẫn vào thang máy riêng.

Khách phải nộp hết đồ kim khí trong người cho lính gác. Nếu còn sót trong túi một vật bằng sắt nhỏ xíu, như bật lửa, hoặc rửa móng tay, thang